

vige. Jeg skal først tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger vedrørende denne Sags Historie, og derefter ganste kort motivere det Standpunkt, som Mindretallet ansaa det for rigtigst at indtage lige over for Lovforslaget. Væde Medlemmer ville erindre, at ved Loven af 21de Marts 1855 om Ophævelse af den kongelige Cnehandel paa Færøerne gjorde man en betydelig Forandring i de da gjældende Bestemmelser, men det viste sig meget hurtigt efter de Erfaringer, som bleve gjorte paa Færøerne, at den meget store Handelsfrihed, som den omtalte Lov indbrømmede, ikke burde omfatte Brændevin, fordi denne Vare blev ført omkring i de fleste Smaabygder og der folgt i store Kvantiteter, hvad der efter de stedlige Myndigheders Mening var i høi Grad skadeligt, navnlig for Arbejderbefolkningen. Man forsøgte derfor at raade Bod paa den Ulempe, der herved fremkom, og forsøgte det ved den Lov, som er citeret i det foreliggende Lovforslag, nemlig Loven af 3die Marts 1860, hvor man navnlig fastsatte en Skjendelse for Meddelelse af Bevilling til Brændevinshandel og Udfjænkning og tillige fastsatte en aarlig Afgift, som skulde ydes af dem, der havde en saadan Bevilling. Det viste sig imidlertid efter de Erfaringer, der gjordes, selv efter at denne Lov var udkommen, at Loven ikke tilfulde opnaaede sin Hensigt, og dette var nemlig begrundet deraf, at den Avance, som Kjøbmændene kunde have, var saa betydelig, nemlig næsten 100 pSt., at de ved blot at sælge 6 à 7 Lønder Brændevin om Aaret kunde vinde den fulde Afgift. Da samtids dermed Drickeligheden paa Færøerne tiltog i en meget betydelig Grad, ønskede man yderligere at skjærpe de Afgifter, der vare slaaede fast i Loven, og ved Initiativ taget fra selve Færøerne ved et Andragende, der indkom til Lagtinget, blev Sagen sat i Betragtning, og det lykkedes tilsidst at enes om det foreliggende Lovforslag, om hvilket jeg i Modsetning til den sidste ærede Taler formener, at det efter de Forhandlinger, som bleve Udvalget meddelte ifjor, Forhandlinger i selve Lagtinget, maa siges i alt Væsentligt at være et fuldt Udtryk for den Overenskomst, om jeg saa maa udtrykke mig, der blev indgaaet mellem Justitsministeren og Lagtinget. Kun i eet eneste meget underordnet Punkt kunde Mindretallet ikke se rettere, end at man meget godt kunde gaa med til en Forandring. Jeg skal for en Ordens Skyld berøre dette Punkt, skjøndt det som sagt er meget underordnet, nemlig Slutningen af § 1, hvor den Bestemmelse er givet, at „i Bygder, hvor der ikke forefindes Brændevinshandel, kan en saadan Bevilling, naar Forstanderskabet erklærer sig imod samme, ikkun meddeles af Justitsministeriet“. Det forekom os, som sagt, efter at vi vare blevene kjendte med de Forhandlinger, der have været førte i Lagtinget, at her var en lille Afvigelse fra, hvad Lagtinget havde ønsket. Vi formenter nemlig, at Lagtinget

havde ønsket, at en saadan Bevilling slet ikke skulde kunne meddeles i saadanne Tilfælde, hvor Forstanderskabet havde yttret sig imod samme, og derfor stillede vi et lille Endringsforslag, der gik ud paa, at en saadan Bevilling ikke engang af Justitsministeriet skulde kunne meddeles i dette Tilfælde. Som jeg tillod mig at fremhæve for det høie Thing, saae Mindretallet i det ifjor nedsatte Udvalg ikke rettere, end at den Omstændighed, at den lokale Repræsentation — som det ærede Medlem fra Varde (Kruze) kaldte Færøernes „Amtsraad“ — havde været enig om at foreslaa Bestemmelser som dem, der laa til Grund for og fremdeles ligge til Grund for Lovforslaget, var et Moment, som navnlig for saa sjernt liggende og meget ubekjendte Der som Færøerne maatte være af ganske særlig Betydning. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem fra Varde (Kruze) i at komme ind paa en nyere Undersøgelse af, hvor meget eller hvor lidt Genhyn man bør tage til Amtsråad, Skoleraad eller Sogneraad her i Landet ved den endelige Afgjørelse af Lovforslag, som foreligge, vedrørende Kongerigets Afærer, skjøndt man ogsaa her efter min Formening bør være i alt Fald noget varsom med at sætte sit eget individuelle Skjøn i Stedet for, hvad der tilraades af de lokale Autoriteter. Men jeg skal som sagt ikke komme ind paa dette; men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at naar Taleren er om Færøerne, turde det dog maaske være, at de fleste af os her i Folkethinget i ganske ualmindelig høi Grad mangle Sagkundskab til de derværende Forhold, og det forekommer mig, at, hvad man end kan mene — og jeg forbeholder mig her min egen Mening — om, hvor stort et Genhyn der er at tage til Amtsråad, Skoleraad eller Sogneraad her i Landet, saa maa man, naar Taleren er om Færøerne, hvis Forhold vistnok ere meget ubekjendte for de 101 af Medlemmerne i denne Sal, dog vistnok være særdeles varsom med at modsætte sig, hvad de lokale førstste Autoriteter ønske, idet jeg formener, at man kun i Tilfælde af — hvad jeg senere skal komme tilbage til — at der er aldeles afgjørende Grunde, s. Ex. Principer, som man ikke vil opgive, som tale for en saadan Afvigelse, skal fravige den eneste paagjældende lokale Repræsentations tydelig fremsatte Ønsker. Det er, som sagt, Hovedgrunden, hvorfor Mindretallet i det ifjor nedsatte Udvalg mente, at man ikke turde afvige fra den lokale Repræsentations Ønsker, der, som det ærede Medlem fra Varde udtrykkelig fremhævede, senere har faaet et endnu fylbigere Udtryk, hvad den ærede Minister har oplyst i Motiverne, derved, at Lagtinget omtrent enstemmig har i Løbet af Sommeren vedtaget en Udiælese, der gaar ud paa, at det ifjor forelagte Lovforslag paany maa blive Nøgledagen forelagt, idet, som det hedder i Motiverne, „Lagtinget er forvisset om, at dets Vedtagelse usforandret, eller i det Væsentlige usforandret, vil blive til stor Betsignelse for